

GILLETTE HASTALARI

(bekleyenlerin gözünden)

“Klinik hastaları tedavi eder. Şefkatli topluluk insanlara destek olur.”

I. Hastalar

Bir hasta rehabilitasyon merkezine ilk kez girdiğinde, o anı seçen nadiren kendisidir. Çoğu zaman yanında, kararların en zorunu vermiş biriyle gelir: hâlâ bir yol olduğuna inanmayı sürdürme kararını.

Onun yanında yaşayan kişi içinde hep aynı soruyu taşır. Bu çile ne zaman bitecek? Hemen ardından bir başkası gelir, inatçı ve sessiz:

Neden o? Neden biz?

Ama bu yerlerde hastalar yalnızca tanı taşıyanlar değildir. O, tıbbın işidir; sınıflandırmaların, protokollerin.

Gerçek başkadır.

Bekleyenler, eşlik edenler, destek olanlar da hastadır. Hastalar, her gün acının yanı başında yaşayan, hiçbir hasta dosyasının kaydetmeyeceği korkuları, fedakârlıkları, umutları ve yorgunlukları paylaşanlardır.

Bir rehabilitasyon merkezine girince başka insanlarla, başka hikâyelerle, askıda kalmış başka yazgılarla karşılaşır. Tedavi gören çoğu zaman kendi gündelik savaşına gömülmüşken, eşlik eden gözlemler, kıyaslar, düşünür.

Daha zor vakalar, daha ağır durumlar, daha uzun yollar görür.

Ve neredeyse suçluluk duyarak şöyle düşünür:

“Her şey hesaba katılırsa, daha kötüsü de olabilirdi.”

Ama gelen her insan başka bir hikâye getirir ve içinin derininde, belirsizliğin yansıtip biçimlendirdiği aynı soruyu saklar:

Yarın ne mümkün olacak?

Bekleme ve kalma anlarında sohbetlerin doğası değişir. İnsanlar hastalıktan gitgide daha az, hayattan gitgide daha çok söz eder.

Eskiden kim olduklarını anlatırlar.

Her şeyin nasıl başladığını hatırlarlar.

Başkalarına önemsiz görünebilecek ama biri için dev bir dönüm noktası olan küçük zaferleri paylaşırlar.

Görünmez ilerlemelerden, sebatla yan yana yaşayan hayal kırıklıklarından, bekleyişin içinde yaşamayı sürdüren umuttan söz ederler.

En çok da yanlarında kalanlardan söz ederler.

Her gün elini uzatmayı sürdürenlerin ne çok fedakârlık yaptığından.

Ve çoğu zaman kimsenin öngörmedięi bir düşünce belirir:

“Ne hâle geldiysem kabul ediyorum. Bana ağır gelen bu değil. Bana ağır gelen, başkalarına taşıttığım yük.”

Bu, gündelik bir cesarettir.

Sessiz bir cesaret.

Pes etme lüksünün olmadığı, her adımın irade istediği, bizi sevenleri korumak için hüznün bile gizlendiği bir yer.

Çünkü yanımızda duranlar bizi belki daha önce hiç tanımadığımız bir dikkatle izler.

Her hareket fark edilir.

Her iyileřme kutlanır.

Her gerileme paylaşılır.

Hastalar biziz.

Geri dönüş yolunu arayanlar.

Kimileri için bir adım sıradan bir şeydir.

Kimileri içinse bir zaferdir.

Ama umut orada durmayı sürdürür, inatla, her şey tersini söyler gibi görüldüğünde bile.

Başkalarının hikâyelerine bakmak, hâlâ elimizde olanın değerini bilmeyi öğretir bize.

Ve acının içinden gerçekten geçen, normalliğin içinde yaşayanların çoğu zaman gözünden kaçan bir gerçeği anlar:

hayatı ayakta tutan büyük şeyler değildir.

Bazen az yeter.

Bazen neredeyse bir hiç yeter.

Ve o neredeyse hiç, her şey olabilir.

II. Epilog

Hasta bir insandır.

Acı çekenlerin topluluğu ise çok daha fazlasıdır.

Kimse gerçekten şunu diyemez: benim başıma asla gelmez.

Hastalık gelire bakmaz, itibar ölçmez, toplumsal ayırım gözetmez. İzin istemeden gelir; rastladığının da, onun yanında yaşayanların da hayatını değiştirir.

Bu yüzden her güne daha büyük bir şükranla bakmayı öğrenmeliyiz.

Hayatın değerini en derinden kavrayanlar çoğu zaman hastaların kendileridir, çünkü onun kırılganlığını tanımışlardır. Basit bir jestin, uzatılmış bir elin, başkalarına önemsiz görünen küçük bir iyileşmenin ne kadar kıymetli olabileceğini bilirler.

Belki de bu yüzden kimse kendinde yargılama hakkı görmemeli.

Karşımızdaki insanın hangi savaşı verdiğini asla bilemeyiz.

Kapalı bir kapının, bir sessizliğin, hiç anlatılmayan bir yorgunluğun ardında ne saklandığını asla bilemeyiz.

Acı, hayatın yalnızca sahip olduklarımızdan değil, elimizden çok şey alındığında koruyabildiklerimizden de oluştuğunu öğretir.

Ve işte o zaman yalın bir gerçeği keşfederiz.

Kimileri için bir adım sıradan bir şeydir.

Kimileri içinse bir zaferdir.

Ve her zafer saygıyı hak eder.

III. Yazarın Sayfası

Bu eser sipariş üzerine yazılmadı.

Satılmadı.

Ticari amaçla yapılmadı.

Rehabilitasyonun, insan onurunun ve insanlar arasındaki bağın değerine tanıklık etmek için yazıldı.

İstenen tek ücret sembolik bir dolar — eserin karşılığı olarak değil; şefkat, umut ve sorumluluk kültürüne duyulan ortak bağlılığın nişanesi olarak.

Ferdinando